

[Dorte Bønnedsen]

på, at nu er der blevet forhandlet, siden vi vedtog NPO-planen i 1985, og at der kommer et tidspunkt, hvor det er nødvendigt at skride fra forhandling til aktiv handlen, og det tidspunkt er efter Socialdemokratiets opfattelse indtruffet.

Hermed er jeg så inde i den foreliggende redegørelse, hvor det i indledningen hedder: »Hidtil har hovedinteressen i miljøpolitikken været rettet mod selve initiativerne og indsatsen og i mindre grad mod effekten af denne indsats.« Jeg er enig i den betragtning og skal kun føje til, at havde den daværende regering og dens radikale støtteparti interesseret sig mere for effekten af indsatsen, ja, så havde vandmiljøplanen set væsentlig anderledes ud, hvad angår landbrugsdelen.

Om redegørelsen kan det siges generelt, at der selsvagt rundt omkring står mange fornuftige ting i den, og det gør der allerede af den grund, at vi i Miljøministeriet som i andre ministerier har en stab af dygtige og engagerede embedsmænd, som lever op til deres opgave, og som på de dagligdags og politisk ukontroversielle områder sørger både for kontinuitet og for en fornuftig udvikling. Det er der ikke noget som helst nyt i, men det bør måske nok fremhæves i en tid, hvor det ikke just er anerkendelse af offentligt ansatte, der dominerer mange af de politiske udtalelser.

På denne baggrund må interessen, når en redegørelse som denne skal vurderes, samle sig om den politiske del. Hvor er de politiske signaler? Hvor er de nye politiske initiativer? Eller helt konkret: Hvor er de radikale fingeraftryk i miljøpolitikken?

Det ville være uretfærdigt at påstå, at der ikke er radikale fingeraftryk i redegørelsen, men desværre er det også i overensstemmelse med sandheden at sige, at det begrænser sig til de sproglige formuleringer. Der er mange rigtige, gode og progressive udtalelser i redegørelsen, men desværre kikser det på de fleste punkter, når det gælder om at omsætte dem i konkret handlen.

Ministeren siger et sted, at redegørelsen også skal ses i sammenhæng med Danmarks deltagelse i det internationale miljøsamarbejde. Vi bør fortsat arbejde for, at dette fører til vidtgående internationale forpligtelser. Denne udtalelse er i smuk overensstemmelse med det udkast til nordisk miljøprogram, ministeren og

hendes kolleger har sendt til Nordisk Råd, og hvori det hedder, at alle nordiske lande inden for rammerne af, hvad naturen tåler, bør stræbe efter at følge de mest ambitiøse miljømål, som et enkelt andet nordisk land har sat.

Begge citater er udtryk for rigtige og ambitiøse holdninger, men hvordan forholder den konkrete virkelighed sig? Da de nordiske miljøministre i dette efterår skulle udarbejde en strategi for en særlig indsats imod havforureningen, forhindrede Danmark, at det fælles krav til fosforudslippet blev 0,7 ml, sådan som Sverige og Norge allerede havde besluttet.

Eller et andet eksempel: I et af de forslag, som ministeren agter at opretholde, foreslår hun som et led i beskyttelsen af ozonlaget en afgift på anvendelse af CFC. Socialdemokratiet er ikke afvisende over for en afgift, men vi vil føje til, at afgifter alene gør det ikke. Sverige har vedtaget en plan, som i løbet af forholdsvis få år helt afvikler forbruget af CFC, og Norge vil tilsvarende reducere med 90 pct.

Miljøudvalget har ved flere lejligheder søgt at aflokke ministeren svar på, om hun vil lave en afviklingsplan for CFC, men hidtil forgæves. Men ret skal være ret: Sent i går forelå der så en afviklingsplan. Man kan jo gisne lidt om, hvorfor netop i går. Det skal skrives på ministerens kreditside, at hun nu hårdt presset, og efter at både fabrikanterne og regeringerne i Vesttyskland, England, Holland, Norge, Sverige og Finland har erklæret, at Montrealkonventionen er helt utilstrækkelig, kommer med en plan.

Men indholdet af planen får os ikke til at juble højt. Norge og Sverige siger 50 pct. nedskæring i løbet af 1989-90. Danmarks forbrug må være uændret i 1989 og vil først blive skåret ned til 50 pct. i 1995, hvor de øvrige skandinaviske lande regner med ophør.

De nordiske ministre er blevet enige om, at anvendelsen af CFC skal ophøre snarest muligt, siger ministeren, og i Norden skal vi følge de mest ambitiøse mål, et enkelt nordisk land har sat, sagde hun i miljøplanen. Den nu forelagte CFC-plan viser en ubehagelig diskrepans mellem det, ministeren siger, og det, hun gør.

Det er korrekt, at mange miljøspørgsmål har en international sammenhæng, men vi er trætte af at høre på, at Danmark stort set på alle områder ligger langt forud for andre lande, og at vores internationale indsats derfor skal være at